

дрехи. Своитѣ дрехи, обаче, тѣ не хвърлили, а добре ги запазили. Съ себе си взели още около 1300 кгр. масъ, 240 еленови кожи, 10 мечешки и нѣколко лисичи. Своитѣ оржия — стрели, копия, игли и пр. — всичко си прибрали, за да ги иматъ като споменъ отъ своето шестгодишно изгнание на Шпицбергенъ. Само лампата съ фитила и малко масъ въ нея, медника, две копия и две стрели оставили въ стаята.

Всичко това Алекси Химковъ направилъ, за да послужи на ония хора, които нѣкога сѣдбата може да изхвърли на този островъ, та да не бждатъ тъй безпомощни, както отначало били тѣ.

На 10 септемврий корабътъ пристигналъ въ Архангелскъ.

Жената на Химкова не очаквала да види своя мжжъ.

Но по старъ навикъ, щомъ пристигалъ корабъ на пристанището, тя всѣкога излизала да го види. И днесъ тя стояла на брѣга и равнодушно гледала пристигащия корабъ.

Спасенитѣ моряци били на палубата. Изведнажъ се разнесълъ силенъ викъ: „Алекси, Алекси!“ — и една жена блъскала народа и протѣгала ржце къмъ кораба. Стоящитѣ близо до нея съ мжка я задържали, защото тя отъ вълнение била готова да се хвърли въ водата. Това било жената на Химковъ, която отдалечъ познала мжка си следъ шестгодишна раздѣла.

Скоро въ цѣлия Архангелскъ нѣмало човѣкъ, който да не е видѣлъ хората, които се върнали отъ онзи свѣтъ. Вестъта за тѣхното завръщане се разнесла по цѣла Русия.

Дълго тѣ живѣли въ Архангелскъ, но вече по море никога не пжтували.